

ТОГО ВЕЧОРА, здавалось, ніщо не віщувало біди. Батьки гомоніли перед телевізором у вітальні, я готувала вечерю. Та раптом, мов струмом, прони- зав вигук: «Мамі зле!»

Спроби самотужки привес- ти до тьми 83-річну матусю, яка не проявляла ознак життя, не увінчались успіхом і я тут же за- телефонувала на 103. На щастя, «Швидка» цього разу виявилась напрочуд швидкою і буквально за лічені хвилини у коридорі по- чулись кроки медиків.

Звінуюсь, коли на порозі

з'явилося це блакитнооке ство- ріння, я була у розпачі. Ситуація аж надто критична, а тут... це дівча...!

Та оте дівча, як я аналізую вже сьогодні, коли найстрашні- ше позаду, виявилось ще тим горішком. Вона чітко скерувала, як покласти хвору, задіяла усю наявну в розпорядженні праці- вників швидкої допомоги Хмель-ницького обласного центру ек- стреної медичної допомоги та медицини катастроф апаратуру та медикаменти. Контролювала тиск і пульс, насичення киснем

крові, зробила кардіограму сер- ця. В навантості і, як з'ясувалося, до речі, в даному випадку, вия- вився і глюкометр, адже цукор у крові неприємно сягнув кри- тичної позначки – 24 одиниці.

Рятівниця із Черешеньки

При цьому всьому Аліна (ім'я юної фельдшерки я дізналась вже згодом) одну за одною ро- била необхідні ін'єкції. Причи- му, зауважу, у вени, які в мамі роками вважались проблемни- ми і ввели у них ліки подекуди не могли досвідчені медсестри навіть в умовах стаціонару. Мо- лодесеньке дівча не панікувало, а навпаки ще заспокоювало мене, працювало зосереджено і професійно.

Коли ж арсенал всіх засобів порятунку, здавалось, вичерпав- ся, проконсультувалась зі своєю «шефінею» - старшим фельд- шером Деражнянського відділення швидкої допомоги Галиною Миколаївною Рудь- кою-Кравчук. Досвідчений ме- дик висловила думку, що ста- реньку треба госпіталізувати, але при цьому застерегла, що, зважаючи на її стан і вік, ми мо- жемо не довести її до лікарні.

Тай тут молодий фельдшер не розгубилась. Запитавши нашої згоди на госпіталізацію, вона відважилась підключити кральницю в домашніх умо- вах. Штативом при цьому слу- гували стілець і швабра, скріплені скотчем. Коли ж ма- тусю переклали на лікарняні ноші, пляшкечку з ліками вона упродовж 4-кілометрового шля-

ху до лікарні тримала у піднятій вгору руці. При цьому, незважа- ючи на вибоїни і струшування, голка залишилась у вени до са- мого приймального відділення Деражнянської райлікарні.

Коли життя моєї мамі Зои Іванівни Данилкової було вже поза небезпечкою (додам, що постарались при цьому і пра- цівники реанімаційного та тера- певтичного відділень), погодь- тесь, після такого майже кінош- ного епізоду (таке в сільській місцевості трапляється нечасто), я просто не змогла, не мала пра- ва не знайти нашу рятівницю і не розповісти про неї читачам газети «Вісник Деражнянщини».

А нею виявилась Аліна Ада- мова із Черешеньки. Чарівна 19-річна дівчина всього-на-всього із п'ятимісячним стажем ро- боти фельдшером швидкої до- помоги.

Чому саме «Швидка»? – запитує в Аліні, – адже це так важко і відповідально. Після закінчення Хмель-ницького базового медичного коледжу могла стати просто сільським фельдшером. Але вирішила спробувати на «Швидкій», де якраз і виявилось вакантне місце. Ось так і стала рятувати людей.

І скільки таких на твоєму рахунку?

Поки що не так багато. Маю на увазі такі випадки, як ваш. Іх було всього два, але го- ловне, що в обох пацієнти мої вижили.

Бачила, як тобі важко одній. Добре, що під рукою та- кий спиритний шофер...

Звичайно, було б краще, якби на виклик нас, фельдшерів, виїздило хоча б двоє, як було ра- ніше. А так поки що мій перший помічник – водій.

У даному випадку цей тан- дем мені видався просто ідеаль- ним. Сергій Петрович Куц в парі з Аліною Адамовою, які на Де- ражнянській швидкій взагалі лише місяць, але розуміють одне одного з півслова. В чому теж мала змогу переконатись особисто під час згаданого виклику.

Розуміють і підтримують вибір дочки і батьки, хоча зми- ритись із тим, що їхня кровиноч- ка у такому юному віці ночі не- досипає і тягає важкі ноші із хво- рими, було нелегко. За це Вам, Ольго Миколаївно і Анатолію Йосиповичу, а ще за те, що ви- ходили таку чудову, небайдужу до чужої біди доньку, від усіх нас, її пацієнтів, доземний уклін.

Реформою вимирання називає більшість людей сьогодніш- ню медичну реформу. А я скажу так. Якщо в медицину будуть приходити такі медики, про яку я щойно розповіла, не все так погано буде в цій галузі. Що- правда, і я розчарувалась і, на жаль, змушена розчарувати чи- тачів, що лікарем дівчина стати не мріє. Навчається заочно у Київському медичному універси- теті ім. Богомольця на фарма- цевтичному факультеті.

Та я впевнена, переконана просто, що з якою б галуззю ця дівчина не пов'язала своє жит- тя, вона свій професійний і людський обов'язок виконувати- ме на совість. Тож нехай тобі щастить на життєвому шляху, рятівнице із Черешеньки.

Людмила ДОВГАНЮК,
м. Деражня.